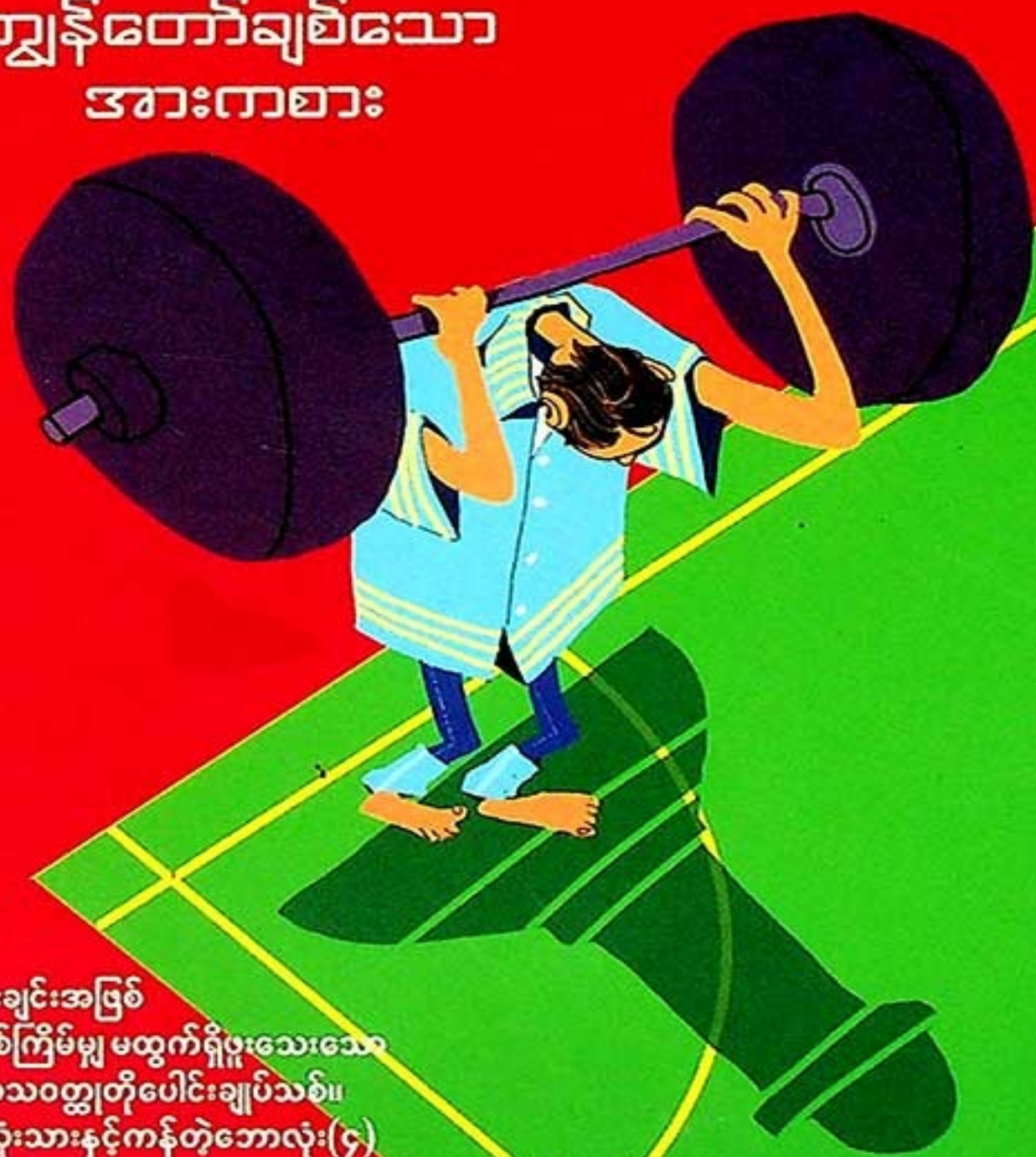

စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

နီအိုဂါ

ကျွန်တော်ချစ်သော
အားကစား

လုံးချင်းအဖြစ်
တစ်ကြိမ်မျှ မထွက်ရှိပူးသေးသော
ဟာသဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်သစ်။
နည်းသားနှင့်ကန်တဲ့ဘောလုံး(၄)

7/2010

ကျွန်တော်ချစ်သော အားကစား
နီကိုရဲ

မွန်းစကပ်
နီကိုရဲ

ကျွန်တော်တို့ အတန်းသားများအားလုံး ... ဒီနေ့ တက်ကြွနေကြသည်။
ဆရာထောက်ပြသော ဘော ... ပေါ်မှ စာများကို အော်ဟစ်ရေရွတ် လိုက်သံ
က တစ်ကျောင်းလုံး ဟိန်းသွားသည်ဟု ထင်ရသည်။ ကျောင်းသား
အားလုံး၏ မျက်လုံးများတွင်လည်း ပျော်ရွှင်ခြင်း၊ တက်ကြွခြင်း၊ ရင်ခုန်
ခြင်းတို့ ကိုယ်စီ ရှိနေကြသည်။

ကျွန်တော်လည်း ထိုမျက်ဝန်းများနှင့်ပင် စာကို အသံကုန် အော်ဟစ်လိုက်
ရင်း ... မေလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မေလေးကလည်း စာကို

အသံကုန်အော်ရင်း သူ့ကျောင်းစာအုပ်ကို လွယ်အိတ်ထဲ ထည့်သိမ်းရင်းက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းအကြည့်နှင့် ဆုံသွားသည်။

ရင်သည် "ဒိတ်" ခနဲ တုန်သွား၏။ ခုနစ်တန်း ကျောင်းသားလေး တစ်ယောက်၏ ရင်ခုန်သံသည် ပတ်မကြီးကို အားရပါးရ တီးလိုက်သည်နှင့် တူပါသည်။ ထိုမြည်သံသည် ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ အကြီးအကျယ် မြည်သော်လည်း သူ့ရင်ထဲတွင် မြည်၊ မမြည် မသိရသဖြင့် တော်တော် မချင့်မရဲ ဖြစ်ရပါသည်။

ဒီနေ့သည် ဇန်နဝါရီလ ၃ ရက်နေ့ ဖြစ်ပါသည်။

ဒီနေ့ အတန်းချိန်နှစ်ချိန် စာသင်ပြီးလျှင် ... စာသင်ရပ်ပြီး ... လွတ်လပ်ရေးနေ့အတွက် ကျွန်တော်တို့ အားကစားပြိုင်ပွဲတွေ ကစားကြမည် ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားများ ပျော်ရွှင်နေခြင်းလည်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျောင်းအားကစား နည်းမျိုးစုံထဲတွင် ... ဘောလုံးကစားခြင်းသည် ... လူကြိုက်အများဆုံး၊ ဖေးဖရိတ်အဖြစ်ဆုံး အားကစားနည်း ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော့်ကို ဘောလုံးကန်သည့် အထဲတွင် မရွေးကြပါ။ လူကောင် သေးသောကြောင့်ဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဘောလုံးပွဲကို ကျွန်တော်က အားပေးသူ အဖြစ်သာ ပါဝင်ရသည်။

ဘောလုံးပွဲတွင် မပါရသော်လည်း ... "လွန်" ဆွဲပွဲတွင်တော့ ကျွန်တော် ပါရပါသည်။ ဘောလုံးပွဲတွင် အကောင်သေး၍ မပါရဘဲ "လွန်ဆွဲပွဲကျမှ ပါရသလား"ဟု အပြစ်မပြောကြပါနှင့်။ ဘောလုံးကစားခြင်းက အမြဲတမ်း ထိတွေ့ကစားနေမှ ကျွမ်းကျင်သော ကစားနည်းဖြစ်ပြီး လွန်ဆွဲခြင်းက အားခွန်ဗလ ... လိုပင်လိုငြားသော်လည်း အထူးတလည် လေ့ကျင့်စရာ မလိုသောကြောင့် ပါဝင်ကစားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ ... အားကစားဆရာ (P.T ဆရာ) ဦးမြင့်အောင်က ကျောင်းသားတိုင်း အားကစား အနည်းဆုံး တစ်မျိုးပါဝင်ရမည် ဆိုခြင်းကြောင့်နှင့် ကျွန်တော်တို့ လွန်ဆွဲပွဲမှာ ... မိန်းကလေးများနှင့် ဆွဲရခြင်း ဖြစ်သည့်အတွက် ကျောင်းသူကျောင်းသား များနှင့် ဆရာ၊ ဆရာမများ ပျော်ကြ၊ ရယ်ကြရသည့် ပွဲဖြစ်သောကြောင့်အပြင် ... ထိုလွန်ဆွဲပွဲတွင် ကြည့်လိုက်လျှင် ရင်ဘတ် စည်နှက်သလို တုန်ခါသွားတတ်သော "မေလေးဦး" ပါသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

မေလေး ... ကလည်း ကျွန်တော့်လိုပဲ အကောင် ခပ်သေးသေးပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့တွင် ကြည်လင်ဝိုင်းစက် အင်မတန် တောက်ပသော မျက်ဝန်းရှိသည်။ နှုတ်ခမ်းနီ ဆိုးခွင့်ရသော နှုတ်ခမ်းတစ်စုံ၊ သနပ်ခါး လိမ်းခွင့်ရသော ပါးတစ်စုံနှင့် ကျစ်ဆံမီး ကျစ်ခွင့်ရသော ... ဆံပင်များ ရှိပါသည်။

ထို့ကြောင့် သူ့ကို ကျွန်တော်ချစ်သည်။

သူနှင့် ကျွန်တော်သည် ... အိုးထဲကို တုတ်ထိုး၍ ရစ်ပေးသော ကပ်စေးနဲ့ တစ်ချောင်းကို အတူတူ စုပ်ဖူးသည်။ ကျောင်းရှေ့ အကြော်ဆိုင်ထဲမှာ နှစ်ယောက်တည်း မိုးအတူ မိဖူးသည်။

ကျောင်းနောက်ဘက်က စမ်းချောင်းထဲမှာ ငါးရုံပေါက်ကလေးတွေ အတူတူ ဖမ်းဖူးသည်။

အခု ခုနစ်တန်းရောက်တော့ ကျွန်တော်သူ့ကို ရင်ခုန်သည်။

ကျွန်တော်တို့ လွန်ဆွဲကြရမည့် အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့၏ လူစာရင်းကိုလည်း ပြောပြထားမှ ဖြစ်မည်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့မှာ အားကိုးစရာ လူသုံးယောက် ရှိသည်။ မောင်နီက

အရိုးအဆစ် ကြီးသည်၊ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးမား တုတ်ခိုင်သည်။ လှဦးက မောင်နီ လောက် အရပ်မရှိသော်လည်း နေ့စဉ် ရေထမ်းရောင်းရသဖြင့် ကျစ်လျစ် သော ကြွက်သားများ ရှိသည်။ သန်လည်း သန်သည်။ ဝင်းဌေးကတော့ လူဝ လေး တစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။ လက်မောင်း၊ ပေါင်လုံး၊ ဗိုက်၊ ခါး၊ ပခုံး သားအားလုံး ကြီးမားထွားကျိုင်းသည်။ ဝင်းဌေးက နောက်ဆုံးမှာနေပြီး ... ကြိုးစကို သူ့ခါးမှာ ပတ်ပြီးခြေကန်ထားလျှင် ... ဟိုဘက်အသင်းက ကောင် တွေ ... "အီး"ထွက်ပြီ။

ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းစတက်သည့်နေ့ ခုံစီစရာရှိလျှင် ... မောင်နီ၊ လှဦး၊ ဝင်းဌေးတို့ သုံးယောက်နှင့် ပြီး၏။

ဟိုဘက်ကိုလည်း အထင်မသေးပါနှင့်ဦး။

အေးစိန်က မျိုးနှင့်ရိုးနှင့် ဝသူဖြစ်သည်။ ဖြူဖြူထွားထွားဝဝကြီး ဖြစ် သည့်အတွက် အီးပေါလောတော့ မထင်ပါနှင့် သမဝါယမဆိုင်က ပေးသော သူတို့အိမ် ဆန်ကိုယ်တာ တစ်ပတ်စာ ကိုးပြည်ခွဲကို ခါးစောင်းတွင်တင်ပြီး ... တစ်ဖက်က ရေခဲချောင်းစုပ်ရင်း ... အတင်းပြောရင်း အေးအေးဆေးဆေး သယ်နိုင်သူဖြစ်၏။

ဥမ္မာက နာမည်နှင့်လိုက်အောင် မာကျောကျစ်လျစ်သော ကိုယ်လုံးရှိ သည်။ အရပ်ရှည်ရှည်မို့ လန်ဗားတော့မဟုတ်၊ ကျောင်းကပြန် ခဏနားပြီး တာနှင့် ကြိုးကျစ်စက်ကို ဝင်သည်။ တော်ရုံသန်သော ယောက်ျား၊ ကြိုးကျစ် စက်မှာ အလုပ်မဆင်းနိုင်ပါ။

ဝေဝေဦးကတော့ ဝက်ပေါက်ကလေးလို ဝသည်။ လုံးလုံးကျစ်ကျစ် တစ်တစ်ရစ်ရစ်နှင့် ... စလွန်းသော မောင်ဦးကို ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် နားထင် ကို လက်သီးဆုပ်နှင့် ထုလိုက်ဖူးရာ မောင်ဦးကို တော်တော်နှာနှပ် ယူရ၏။

ကျန်နှစ်ယောက်ကတော့ ... သာမန်အလုံးအထည် ရှိသူနှစ်ဦးဖြစ်ပြီး

ကျွန်တော်ကတော့ အင်္ကျီချွတ်လိုက်လျှင် ... စကယ်လေတန်ကို လေ့လာသော ဆေးကျောင်းသားများ သွားရည်ယိုချင်စရာ ... အရိုးများကို အရေပြားနှင့် ကျပ်ထားသော ... ခန္ဓာကိုယ်ပိုင်ရှင် ဖြစ်၏။ မေလေးကလည်း ကျွန်တော့်လို ခပ်သေးသေးသာ ဖြစ်သည်။

နှစ်ချိန်ပြည့်၍ အတန်းတွေကို လွတ်ပေးလိုက်တော့ ... ဘောလုံးကွင်းထဲမှာ ကျောင်းစိမ်းတွေပြည့်ကာ အင်္ကျီဖြူတွေ ဖွေးသွားသည်။ မုန့်စား၊ တာတိုပြေး၊ ထုပ်ဆီးတိုး၊ အာလူးကောက်၊ ဖန်ခုန် ... စသည့် ကစားပွဲတွေ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ လွန်ဆွဲပွဲဖြစ်သည်။

"ဟေ့ကောင်တွေ ... အရမ်းဖိဆွဲတိုင်းလည်း မနိုင်ဘူးကွ၊ အထာကို သိမှရမယ် ..."

"ဘာအထာလဲ"

"ငါ့အဖေက မှာလိုက်တယ်၊ ပထမ သူတို့ဆွဲအားကို သိအောင် ... အားစိုက်ပြီး ဆွဲထားကြည့်တဲ့ ... ပြီးရင် ဆွဲလိုက်လျှော့လိုက် လုပ်ပေးတဲ့ ... အားကို အကုန်မသုံးနဲ့တဲ့၊ နောက်ဆုံး သူတို့ပန်းလာတော့မှ ... နည်းနည်းလျှော့ပြီး အားကုန်တစ်ချက်တည်းဆွဲ ... တော့တဲ့"

လှဦးစကားကို ကျွန်တော်တို့အားလုံး စဉ်းစားပြီးသဘောတူ လက်ခံလိုက်ကြသည်။

"ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲ ဖြစ်ဖြစ်ကွာ ... မိန်းကလေးတွေကို မရှုံးဖို့က အရေးအကြီးဆုံးပဲ၊ ရှုံးရင် တစ်သက်လုံး သိက္ခာကျမှာကွ ..."

"ဟုတ်တယ် ... နိုင်အောင်ကို ဆော်ရမယ်၊ သူတို့ကရှုံးရင် အရင်းပဲ ... ငါတို့က နိုင်မှအရင်း၊ ရှုံးရင် ... အဲ ... ရှုံးရ ...လပျင်းကွာ ... လပျင်း"

ဒီလိုနှင့် ကျွန်တော်တို့ လွန်ဆွဲပွဲ စသည်။

အစီအစဉ်အရ လူစီလိုက်တော့ ... မေလေးနှင့် ကျွန်တော်က ... အကောင်
အသေးဆုံးမို့ ထင်သည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှေ့မှာ ကျသည်။ ကျွန်တော်
ရင်ခုန်သွား၏။ ဆရာက စည်းကမ်းတွေ ဖတ်ပြနေတုန်း ... မေလေးကို
လွန်ဆွဲတုန်း သွားမကြည့်ဖြစ်ဖို့ သတိထားရမည်ဟု ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်နေ
ရသည်။

ဆရာက စည်းကမ်းတွေ ဖတ်ပြီးတော့ အလယ်ကကြိုးမှာ ပဝါအဖြူ
ကလေးစည်းပြီး ...

"နှစ်ဖက်စလုံး Ready နော် ... ok ... ဝမ်း ... တူး ... သရီး ..."

အသီးသီး အားကိုတင်ပြီး ခြေကို ကန်ကြသည်။ ပဝါဖြူသည် အလယ်မှာ
တန့်နေ၏။ လျှော့ ... လျှော့ ... ဟူသော လေသံတိုးတိုးကို ကြားရသည်။
ကျွန်တော်တို့ သတိနှင့်ဆွဲကာ ဖြည်းဖြည်း လျှော့ကြသည်။ ပဝါဖြူက သူတို့
ဘက် တဖြည်းဖြည်း ပါသွား၏။ လက်ခုပ်တီးသံ၊ အားပေးသံတွေ ဆူညံ
သွားသည်။

"ဆွဲထားဟေ့ ... ဒါမှကွ ဥမ္မာ ဆွဲ ... ဆွဲ ... အေးစိန်ဆွဲ ဝက်ဝက်ဦး
ဆွဲထား"

"အီးပေါလောကောင်တွေ ... မိန်းကလေးတွေကိုတောင် မနိုင်ဘူးလား"

"ဟုတ်ပြီ ... သမီးဆွဲထား ဆွဲထား၊ ဟိုကောင်တွေ ပါလာပြီ ..."

ဆရာမ ... ကျောင်းသူကျောင်းသားများ အားပေးသံက မိန်းကလေးဘက်
မှာ ဆူညံနေသည်။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာပရိသတ်ရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း အားနည်း
သောဘက်မှာ ပရိသတ်က ရှိကြသည် မဟုတ်လား။

"ဆွဲ ..."

လှဦးအသံနှင့်အတူ အားတွေကို တင်းလိုက်ကြရသည်။

ခေါင်းမော့၊ ခြေကန်ပြီးအဆွဲမှာ မေလေးမျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဆွဲအားကို တင်းဆန့်ထားရသဖြင့် နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ထားသော မေလေးမျက်နှာကလေးမှာ ... အစ်ထနေပြီး ... တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။ မျက်နှာပေါ်မှာ ချွေးကလေးတွေလည်း စို့နေ၏။ ဒီထက် တောင့်ထားရလျှင် မေလေးတော့ ဒုက္ခပဲ။

"လျှော့ ..."

ကျွန်တော်တို့ သတိနှင့် လျှော့၍ ပုံမှန်အားကိုသာထားပြီး ခုနကအမောကို ဖြေကြရသည်။ "ဒီတစ်ခါ အပီဆွဲမယ် ..." ဟု နောက်ဘက်မှ သတင်းက ကျွန်တော့်ထံသို့ ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော်လည်း အမြန် ပြီးချင်လှပြီ ...။

လှဦး၏ ခပ်အစ်အစ်အော်သံကို ကြားရသည်။ ကျွန်တော်တို့အားကို စိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ လျှော့ထားကြပြီးမှ ထင်မထားချိန်တွင် ရုတ်တရက် ဆွဲလိုက်သဖြင့် သူတို့ အငိုက်မိပြီး အတော်ပါလာသည်။

အေးစိန်နှင့် ဝေဝေဦးတို့လည်း အံကိုကြိတ်ကာ ... ကြိတ်ကာကော့၍ ခံကြပါသည်။ မေလေးဆိုလျှင် ကြာလျှင် မျက်ဖြူပါ စိုက်သွားမလားဟုပင် ထင်ရသည်။ ကျွန်တော်ရင်တွေ တုန်နေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ... တင်းဆန့်ဆွဲထားသမျှ ... လွင့်ခနဲဖြစ်ပြီး လန်ထွက်သွားသည် ...။ ပက်လက်လန်လဲသော ကျွန်တော့်အပေါ်သို့ ဘာမှန်းမသိတာကြီးက လာအုပ်သည်။ ကျွန်တော် ရုန်းထတော့ စွပ်မိလျက်သားဖြစ်ပြီး လုံးထွေးလဲကျသည်။ ဒီတစ်ခါ ကျွန်တော်က အပေါ်က ဖြစ်သည်။ ရယ်သံတွေ အော်သံတွေ ဆူညံ၍နေသည်။ ကျွန်တော် ဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်မှန်းမသိ။

အမှန်မှာ ကျွန်တော့်အပေါ် ပိကျလာသော မေလေး၏ စကတ်ထဲ ကျွန်တော့်ခေါင်း စွပ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

မေလေးက ကျွန်တော့်ကျောကို ကိုင်ပြီးထသည်။ ကျွန်တော်က သူ့ခါးကို ကိုင်၍ ဆွဲချွတ်သဖြင့် ထပ်လျက်ကျ လဲပြန်သည်။ မေလေး ဦးရာ ခြေထောက်နှင့် ထသဖြင့် သူ့စကတ်ထဲမှာ ကျွန်တော့်ခေါင်းကို လိမ်ပြီး ထည့်ချည်ထားသလို ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်တော် မတ်တတ်ထရပ်တော့ ... သူက ဇောက်ထိုးကြီး ပါလာသည်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို လက်ခုပ်ညီညီညာညာ တီးပေးရင်း ... "ဆွဲထား ချထား ... တွန်းထား" ဟု ကျောင်းသားကျောင်းသူများက ဝိုင်း အားပေးကြသည်။

နောက်တော့မှ သတိဝင်လာသော ဆရာနှင့် ဆရာမက ကိုယ့်လူကိုယ် ကိုင်ဆွဲပြီး အလယ်က ဆရာမတစ်ယောက်က စကတ်ကို ဖြေပေးတော့မှ ... မွန်းကျပ်နေသော ကျွန်တော်သည် ဘွားခနဲ ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းရယ်နေကြ သော ကျောင်းသားများကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ကျွန်တော် မောနေ၏။

မေလေးက ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးသွားပါသည်။ သူတို့လွန်ပွဲရုံး၍ မဟုတ် ပါ။ သူ့စကတ်ထဲကို ကျွန်တော်ဝင်လို့ ... ဟု သိရသည်။ သူ့စကတ်ထဲမှာ ကျွန်တော် တော်တော် မွန်းခဲ့ရတာကိုတော့ သူနားလည်ပေးဟန် မတူပါ။

"ဟေ့ကောင်ရဲဝင်း ... မင်း ဘာမြင်ရလဲကွ" ဟု သူငယ်ချင်းတွေက စ,လျှင် ကျွန်တော် အရမ်းစိတ်ဆိုးသည်။ ဒီလိုစ,သောကောင် တစ်ကောင် နှင့် ကျွန်တော်ထိုးကြသည်။

ကျွန်တော် ... နှုတ်ခမ်းပေါက်သွား၏။

မေလေးက ရှက်သည်ဆိုပြီး ငိုသည်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ဟိုအရင်တုန်း ကလို မကြည့်တော့။ ကျွန်တော် အရမ်းဝမ်းနည်းပါသည်။ ကျွန်တော် ရှင်း

ပြချင်ပါသည်။

ကျွန်တော် စကတ်ထဲမှာ "မွန်း" နေတာပဲ သိပါတယ် ဆိုတာကို ငယ်သူငယ်ချင်း မေလေးကို ဒီစာဖြင့် ရှင်းပြလိုက်ပါသည် ခင်ဗျား ...။

၂၀၊ ဩဂုတ်၊ ၂၀၀၇။

နီကိုရဲ
စိစဉ်သူ့ဘော

"ဟကောင်ရ ... ပြီးတော့ ဘောလုံးပွဲဆိုတာမှာက ခိုင်အခရာ မဟုတ်လားကွ ... ဒီ့ပြင်မြို့နယ်ပွဲတော့ မသိဘူး၊ ငါတို့ဆီတော့ ခိုင်အခရာ"

ဦးလေးသော်ကောင်းက သူပါးစပ်ထဲက ကွမ်းလုံးကြီး ပြုတ်ကျမတတ် ... အားရပါးရကြီး ဆိုပါတယ်။ သူနဲ့အတူ ပါလာတဲ့ ကျန်နှစ်ယောက်ကတော့ ဦးလေးသော်ကောင်း ပြောသမျှ မေးကလေး ဆတ် ... ဆတ်ပြီး နေတတ်လို့ သူပြောရင်ပြီးတဲ့ တပည့်ကြီးတွေလို့ ကျွန်တော် သဘောပေါက်လိုက် ရပါတယ်။

"ဒီတော့ ဘောင်းဘီနဲ့အင်္ကျီကိစ္စ အသာထားလကွာ ... ခိုင်အရင်ရှာဟေ့ ခိုင်တွေလို့ စိတ်တိုင်းကျမှ ကျန်တဲ့ကိစ္စတွေ စီမံကြတာပေါ့"

ဦးလေးသော်ကောင်းက စကားကို သပိတ်ဝင် အိပ်ဝင်ကြီးကို ပြောပြီး ... အထုပ်ချ နားပါတော့တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ သက်ပြင်းပဲ ချရတော့ တယ်။ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးက အခုမှတက်တာကိုး ...။ ဖြစ်ပုံရှင်းရရင် ဦးလေး ကောင်းက အဖေဘက်က အမျိုးပါ။ ဧရာဝတီတိုင်း၊ အင်္ဂပူနားက ရွာမှာ နေတယ်။ ရွာမှာတော့ လူဇော်ဆိုပါတော့။ တိုတိုပြောရရင် လာရင်းကိစ္စက မိုးရွာသီ ကွင်းဖွင့်ဖလား ဘောလုံးပွဲအတွက် ကျွန်တော့်ကို အပူကပ်တာပါ။

သူတို့ကပ်တဲ့ အပူက သံရည်ပူထက် ဆိုးပါတယ်။ ဘောလုံးပွဲအတွက် ခိုင် ရှာပေးရမတဲ့။ အခုကန်မယ့် ဘောလုံးပွဲမှာပါတဲ့ ရွာခြောက်ရွာက တခြား အချိန်ဆို ... အေးအေးဆေးဆေးပေမဲ့ ... ဘောလုံးပွဲနဲ့ ဘုရားပွဲဆိုရင်တော့ ကြွေးဟောင်းကလေးတွေ ဆပ်ပြီး ကြွေးသစ်ကလေးတွေ မှတ်ကြဆိုပဲ။

ဘောလုံးပွဲ သိပ်ကြိုက်ပြီး ခေတ်မီတဲ့ ဆရာတော်က ရပ်ရွာဘောလုံးပွဲ လုပ်ရမယ်လို့ မိန့်သတဲ့။ ရွာခြောက်ရွာဖြစ်တဲ့ ကံဘွဲ့၊ လေးစု၊ အရာတော်၊ ပန်းချောင်း၊ သရက်ဦး၊ ကမာလင်း ရွာတွေကလည်း ဆရာတော့်ကို ကြောက်ရတော့ ခေါင်းညိတ်ကြရတယ်။

ဘောလုံးပွဲမှာ ရန်မဖြစ်ကြဖို့ အရေးအကြီးဆုံးကတော့ ခိုင်ဖြစ်တယ်လို့ ဆရာတော့်ကို လျှောက် ... ဆရာတော်က အနီးနားပတ်လည် ရွာတွေကဆို သူ့အမျိုးကိုယ့်အမျိုး မကင်းကြလို့ ... ဘက်လိုက်မှာစိုးပြီး ရန်ကုန်က ခိုင်ကို ငှားဖို့ မိန့်တော့ တောလူဇော် ဦးလေးသော်ကောင်းက ဘောလုံးဂျာနယ်တွေ မှာ မတောက်တခေါက်တွေ ဝင်ဝင်ရေးနေတဲ့ ကျွန်တော့်စာတွေကို ပြပြီး အကူညီတောင်းမယ် လုပ်တော့ ... ဆရာတော်က အထင်တကြီးနဲ့ ခွင့်ပြု လိုက်သတဲ့ ...။ တောဘောလုံးပွဲ စီစဉ်သူသဘောဆိုလို့ အထင်မသေးနဲ့ ခြောက်သင်းစလုံးက ကိုယ်ကြိုက်ရာ ယူနီဖောင်း ကိုယ်စီနဲ့တဲ့ ခင်ဗျ။

"ဘောကန်အင်္ကျီ အတွက်တော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ရွှေဂုံတိုင်မှာ ကျွန်တော့်

အသိဆိုင်တွေ ရှိပါတယ် ... အရေးကြီးတာက ခိုင်ပဲ"

"အေးလေကွာ ... တူကြီးကလည်း ငါလည်း ဒါပဲ ပြောနေတဲ့ဟာ ..."

"ကျွန်တော့်မှာက ခိုင်အသိမှမရှိတာ ဦးသော်ရ"

"ဟ ... ငါ့ကောင်ကလည်းကွာ ... စာစောင်မှာတောင် ဘောလုံးအကြောင်း တွေ ရေးနေပြီးတော့၊ ဘက်ခမ်းတို့၊ ဒရော့(ခံ)ဘာတို့၊ ကာကာ၊ အလွန်ဆို ... ဂျရတ်နဲ့"

"ဟိုး ... ဟိုး ... ဦးသော် ... အဲဒီ ငတိတွေက ကျွန်တော်နဲ့သိတာ မဟုတ်ဘူး ... မှန်းပြီး ရေးရတာ ..."

"ငါတူကြီး မသိလည်း သိတဲ့လူရှာကွာ ..."

"အဲဒီလူတွေနဲ့ ဘယ်သူမှ သိတဲ့လူ မရှိဘူး ဦးလေး ..."

"မင်းကလည်းကွာ၊ မော်ရင်ဟိုတို့၊ ဖာဂူဆန်တို့ကိုတောင် ဝေဖန်နေတဲ့ ဥစ္စာ၊ ဟိုကတော့ သိမှာပေါ့ကွာ ..."

"ဟိုကလည်း မသိဘူး ဦးလေး ... ဒါတွေက ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံကလူတွေ သိဖို့ပဲ ခပ်တည်တည်နဲ့ ရေးနေရတာ၊ ထားတော့ ဦးလေးရာ ... ဦးလေး လိုချင်တဲ့ ခိုင်ကို ကျွန်တော်ရအောင် ရှာပေးမယ် သိလား"

ဒီတော့မှ ဦးလေး ငြိမ်သွားသည်။ တော်ကြာ ကမ္ဘာ့အကောင်းဆုံး ခိုင် 'ကိုလီနာ' ကို သွားခေါ်ပေးတွေ၊ ဘာတွေ လုပ်နေဦးမည်။ ဦးလေးတို့ တစ်ရေးတစ်မောအိပ်တုန်း ကျွန်တော်က "စိန်" လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ဦးမိုး ဒီထံ ပြေးရသည်။ သူက ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် ဦးမိုးဒီနှင့်လည်း တူသည်။ ဘောလုံးပွဲကိုလည်း အရမ်းဝါသနာပါသည်။ ၂၀၀၇ ပရီးမီးယားလိဂ်တွင် ဘောလုံးမှ ဘောလုံးဆိုသဖြင့် ဇနီးနှင့်ပင် ကွဲကြသည်။ ပတ်ဝန်းကျင် ကောင်း၍သာ ပြန်ပေါင်းရခြင်း ဖြစ်၏။

"တောက် လေဒီကသာ ခွင့်ပြုရင် ... ငါကိုယ်တိုင် လိုက်ပြီး ခိုင်လုပ်ပေး ချင်တာကွာ ..."

"တော်ပါတော့ ဦးမိုးဒီ ... ဦးလေးကို အူကျတဲ့ရောဂါနဲ့ အသက်က ခွင့်မပြု တော့ပါဘူး၊ ခိုင်လုပ်ပေးနိုင်တဲ့သူ ရှိရင်သာညွှန်ပါ"

"ဘုရားလမ်းက အေးဟန်ဆီသွားကွာ၊ ဒီကောင်က ရတယ်ကွ"

ဦးအေးဟန်ဆီ ရောက်တော့ ...

"အန်ကယ်က ညာဘက် လေဖြန်းထားလို့ မဖြစ်တော့ဘူး"

ကိုဇော်ထူးကတော့ တစ်လောကတောင် ၁၈ နှစ်အောက်တစ်ပွဲ လုပ်ပေး သေးတယ်တဲ့ ...

ဦးဇော်ထူးထံ ရောက်တော့ အဆင်ပြေသွားသည်။ ဦးဇော်ထူးက အသက် ၅၂ ဆိုပေမဲ့ ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ် ... စကားပြောကလည်း ပိုင်သည်။ ဦးလေး သော်က အရမ်းကို သဘောကျနေပြီ။

"ဘောလုံးပွဲမှာ ... ပရိသတ် မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး ရန်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ခိုင်မ သေချာလို့ ဘက်လိုက်လို့ပဲ၊ သူ့စည်းကမ်း အတိုင်းသာ အပြစ်ပေးစမ်း ပါ၊ ဘယ်သူပြောရဲမလဲ"

"ဟုတ်တယ်ဗျာ ... ဒါ့ကြောင့် ဆရာတော်ကလည်း ဘယ်ရွာနဲ့မှ မသိ၊ ဘယ်သူနဲ့မှ မငြိနိုင်တဲ့ မြို့ခိုင်ကို ရှာတာပါ ..."

ဒီလိုနှင့် ဘောင်းဘီနှင့် အင်္ကျီတွေလည်း ရ၊ ခိုင်နှင့်အကူ ခိုင်နှစ်ယောက် လည်းရမို့ ကျွန်တော့်ကိုပါ ခေါ်ပြီး တောသို့သွားကြသည်။ ရောက်သည်နှင့် ဆရာတော်က ရွာခြောက်ရွာကို ခေါ်ပြီး ခိုင်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးရင်း စည်းကမ်းနှင့်အမိန့်ကို ချသည်။

"အေး ... ခြောက်ရွာစလုံး ဘယ်ရွာကမှ မြို့ခိုင် သုံးယောက်အတွက် ရေပူ

ရေချမ်း မလိုဘူး၊ ဘာကိစ္စနဲ့မှ လာတွေ့တာ၊ စကားပြောတာ မလိုချင်ဘူး၊ ငါ
ကျောင်းမှာ အားလုံးပြည့်စုံတယ်၊ ရန်ကုန်က ခိုင်ဆရာတို့ကလည်း ဟုတ်
ရာ မှန်ရာကိုသာ ဆုံးဖြတ်၊ ဒီလိုဆုံးဖြတ်ရက်နဲ့ စောဒကတက်ရင် ငါနဲ့တွေ့
ပြီသာမှတ်၊ ခြောက်ရွာစလုံး ကြားကြရဲ့လားဟေ့ ..."

"တင်ပဲ့ဘုရား"

"အေး ... ဘောလုံးပွဲတိုင်း ငါကြွမယ်၊ ရန်ကုန်ခိုင်ကြီးတွေကို ငါနဲ့အတူမှ
ခေါ်ကြ"

ဆရာတော်ကြီးမှာ ဘက်မလိုက်ရေး၊ မှန်ကန်တိကျစွာ ဆုံးဖြတ်ရေး
အတွက် အလွန် ဂရုစိုက်လေသည်။ ခိုင်တွေနှင့်အတူ ပါလာသူ ကျွန်တော့်
ကိုလည်း ... ကျောင်းထဲမှ အပြင်မထွက်ရ၊ မည်သူနှင့်မှ မတွေ့ရ၊ ခိုင်
စည်းကမ်းအတိုင်း ထားသည့်အတွက် ကျွန်တော့်မှာ နေထိုင်ရ အလွန်
ဒုက္ခရောက်ရပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ကွင်းဖွင့်ဖလား စတဲ့နေ့မှာ လေးစုနဲ့ ကမာလင်းရွာနှစ်ရွာ ကျပါ
တယ်။ ဆရာတော့်ကိုပင် ခိုင်တွေကို ရပ်ကွက်လူကြီးတွေ လာခေါ်ကြတော့
ဆရာတော်က လူကြီးတွေရှေ့မှာပဲ ခိုင်သုံးယောက်နဲ့ ကျွန်တော့်ကိုပါ
ငါးပါးသီလ ခံယူစေပါတယ်။ လူကြီးတွေကတော့ ဆရာတော့်ကို သဘော
တွေ ကျလို့ပေါ့လေ။

ဘောလုံးပွဲပြီးတော့ လေးစုရွာက ကမာလင်းကို သုံးဂိုးတစ်ဂိုးနဲ့ နိုင်ပါ
တယ်။ ခိုင်တွေ မှန်ကန်တယ်၊ ပြတ်သားတယ် ဆိုတာလည်း နာမည်ကြီး
သွားတယ်ပေါ့။ နောက်နေ့ ကံဘွဲ့နဲ့ပန်းချောင်း၊ သစ်တော်နဲ့ သရက်ဦး ...
စသည် ပတ်လည် ကန်လိုက်ကြတာ နောက်ဆုံး နာမည်ကြီး နှစ်သင်းဖြစ်
တဲ့ လေးစုနဲ့ ကံဘွဲ့ပဲ ကျန်တော့ ... ဗိုလ်လုပွဲပေါ့လေ ...။ ဗိုလ်လုပွဲ မစခင်ည
မှာ ဆရာတော်ကြီးက မိန့်ပါတယ်။

"ကိုင်း ... ရန်ကုန် ခိုင်ဒကာကြီးတို့ မနက်ဖြန်ပွဲက အရေးအကြီးဆုံးပဲ၊ နှစ်တိုင်းလည်း ဘောလုံးပွဲဆို ဒီနှစ်သင်းချည်း လှတာပဲ၊ လူတိုင်းလည်း ရန်ချည်း ဖြစ်ကြတာပဲ။ ဒီတော့ မနက်ဖြန်ပွဲကို မညှာပါနဲ့ ကံဘွဲ့က ကျုပ်ရွာဆိုပြီးတော့လည်း အလေးမပေးနဲ့၊ မငဲ့နဲ့ ဟုတ်ပြီလား ... မှန်ရာပေါ့ကွယ် ..."

ဒီလိုမိန့်ပြီး ထွေရာလေးပါး စကားဆုံးတော့ ဆရာတော်ကြီးလည်း ကျိန်းဖို့ဝင်တယ်။ ဒီမှာပဲ ဦးဇော်ထူးက လေသံသဲ့သဲ့နဲ့ ပြောတယ်ခင်ဗျ။

"ဟေ့ကောင်တွေ ... ကံဘွဲ့က ဆရာတော့်ရွာဆိုတာ ခုမှမိန့်တာကွ၊ ဒါထူးဆန်းတယ်၊ မင်းတို့ ဘယ်လိုထင်လဲ"

"ဆရာတော်ကြီးက မငဲ့နဲ့လို့ ပြောတာပဲ ..."

"အေးပေါ့၊ အဲဒီလိုပြောလို့သာ ဆိုးတာပေါ့၊ တို့ ဒီမှာနေရတာ လိုလေသေးမရှိလေတော့ ... အင်း ခက်တာပဲ"

"ဦးဇော် ... ဆရာတော်ကြီးက ကံဘွဲ့ဟာ သူ့ရွာမှန်းကျုပ်တို့ သိပြီးသားထင်လို့ မိန့်တာ ဖြစ်ချင်လည်းဖြစ်မှာ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တိတိကျကျသာ လုပ်ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ကို အားလုံးက ယုံကြည်ပြီးသားပဲ"

စကားတိတ်သော်လည်း အိပ်၍ကား မရကြ၊ မနက်ဗိုလ်လုပွဲအတွက် စိတ်ထဲမှ အမျိုးမျိုး ထွက်နေကြသည်။

မနက် ဘောလုံးပွဲသို့ မသွားမီ ရွာခြောက်ရွာမှ လူကြီးများ စုံသောအခါ ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော်တို့ ငါးပါးသီလ ခံကြရသည်။ ငါးပါးသီလ ခံယူပြီးတော့ ဆရာတော်ကြီးက ရေတစ်ချိုင့်ကို ရှေ့ချရင်း ...

"ကိုင်း ... ဒီနေ့က အရေးကြီးဆုံး ဗိုလ်လုပွဲမို့ ငါးပါးသီလပင်မက သစ္စာရေပါ သောက်ကြရမယ် ... လိုက်ဆိုကြ"

"ယနေ့ကန်ကြမည့် ကံဘွဲ့နှင့် လေးစုနှစ်ရွာ ဗိုလ်လုပွဲတွင် မှန်ကန်တိကျ ဖြောင့်မတ်စွာ ဆုံးဖြတ်ကြပါမည်ဟု သစ္စာပြုပါသည်။ ထိုသစ္စာကို ဖောက်ဖျက်ပါက အဝီစိငရဲသို့လား၍ သစ္စာတည်ပါက ဗြဟ္မာ့ပြည်တွင် စံစားရပါစေသား"

ဘောလုံးပွဲမှာ အလွန် အကြိတ်အနယ်ရှိသည်။ ကံဘွဲ့ရော၊ လေးစုမှာပါ ဘောသမားကောင်းများ ပါကြတော့ တစ်ယောက်ဆွဲပြေး ... တဟေးဟေး ... တစ်ယောက်ဖျက်ချ "ဟာ ... ဟင်" ကြနှင့် ပထမပိုင်း မိနစ် ၂၀ တွင် လေးစုမှ နာမည်ကြီး "ခင်ထူး" က အဖွင့်ဂိုးကို စသွင်းသည်။

အံ့ဘနန်းအော် လိုက်သည့်အသံက ဗြဟ္မာဘုံက ဒါမှမဟုတ် အဝီစိကပင် ကြားလောက်သည်ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။ ဆရာတော့်ကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်တော့ မျက်နှာမပျက် လှသော်လည်း သင်္ကန်းကို ပြင်ရုံတယ် ခင်ဗျာ။ သက်မကြီးလည်း တစ်ချက်ချတယ်။

"ကံဘွဲ့ကွ၊ ကံဘွဲ့၊ ပြန်ထည့်လိုက်စမ်း ..."

"လေးစုနဲ့တွေ့ရင် အလေးပြုသွားရမယ်"

"ဘဘုပြေးထား၊ လှဘူး ... ပေးလိုက်တော့ ... ဟယ်နှင့်အမေကလွား"

စသည့်အသံတွေက လုံးထွေးပွက်ထပြီး လူတွေက တားထားတဲ့ စည်းကို ကျော်ပြီး အားပေးကြလို့ စည်းကြပ်ခိုင်က ခဏခဏ သတိပေးရတာက တစ်မျိုး၊ မခံချင်အောင် သံချပ်ထိုးလို့ ဆရာတော်က ... ပွဲရပ်ပြီး တားရတာက တစ်ဖုံနဲ့ ဘောလုံးပွဲက တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကြောက်စရာ ကောင်းလာပါတယ်။ ကံဘွဲ့ရွာဘက်က မိန်းမသားတွေဆို လေးစုဂိုးရှေ့မှာ ဘောလုံးက ရှုပ်ယှက်ခတ်နေပြီဆိုရင် အသည်းယားလွန်းလို့ ထဘီကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ချိတ်ကိုင်ပြီး ခုန်ပေါက်ပြီးကို အော်တာခင်ဗျာ။ ပထမပိုင်းအထိ လေးစုက တစ်ဂိုးအသာပါ။ Half time နားတော့ လေးစုဘက်က သံချပ်တွေထိုး၊ ဒိုး

တွေ တီးပေါ့။ ကံဘွဲ့ ဘက်ကတော့ မျက်စောင်းခဲထိုးထိုး ဆဲပဲပေါ့လေ။

ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေက ထုံးစံအတိုင်း ဆရာတော်နားမှာပဲ ထိုင်နေပြီး ဘယ်သူနဲ့မှ စကားမပြောရပါဘူး။ ဆရာတော်က အရင်နေ့တွေ တုန်းကလို ပွဲသုံးသပ်ချက်တွေ၊ ဘာတွေတောင် မပေးတော့ဘူး။ တိတ်တိတ်ပဲ စံတော် မူပါတယ်။

ဒုတိယပိုင်းစတော့ ပွဲကတော်တော် ကြမ်းလာပါတယ်။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော် တို့ ရန်ကုန်ဒိုင်က အစွမ်းပြတော့တာပဲ။ ဗြဟ္မာ့ပြည်ပဲ မက်လို့လား၊ အဝီစိပဲ ကြောက်လို့လားတော့ မသိဘူး။ အဝါကတ်တွေ ပလူပျံနေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ပေးတဲ့ အပြစ်တိုင်းက မှန်နေတော့ ပရိသတ်လည်း စောဒက မတက်ရဲဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာ ကံဘွဲ့ဂိုးရှေ့မှာ ဘောလုံးရောလူပါ လုံးထွေးနေရင်းက "အား" ခနဲ အော်သံနက်ကြီးနဲ့အတူ လေးစုဘက်က ပထမဂိုးကို သွင်းခဲ့တဲ့ ခင်ထူး မျက်နှာကို အုပ်ရင်း လူးလှိမ့်အော်နေတယ် ခင်ဗျ။ သွေးတွေလည်း တစ်မျက်နှာလုံးရွဲလို့။

အပြင်ကို ထမ်းထုတ်လာလို့ ဝိုင်းကြည့်တော့ ရှေ့သွားတစ်ချောင်းကျွတ်၊ နှုတ်ခမ်းကွဲသွားပါတယ်။ လူတွေလည်း ရုန်းရင်းဆန်ခတ်နဲ့ ကွင်းထဲ ပြေး ဝင်တဲ့သူက ပြေးဝင်၊ ကွင်းထဲက ဘောသမားတွေလည်း ရင်ဘတ်ချင်း ကပ် တဲ့သူက ကပ်ကြနဲ့၊ လူကြီးတွေက ဆွဲကြလွဲကြပေါ့လေ ...။

အဲဒီအချိန်မှာ လော်စပီကာက ဆရာတော့်အသံ ပေါ်လာပါတယ်။

"အားလုံး ကွင်းအပြင်ထွက်ကြ၊ နှစ်ဖက်စလုံး ကစားသမားတွေကလွဲပြီး ထွက်ကြ၊ ရန်ကုန်ဒိုင်ကြီးရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ယူကြ"

ဆရာတော် အသံဆိုတော့ တစ်မိနစ်အတွင်း ရှေ့သွားကြတယ်။ ချတဲ့သူက "ချီလေး" တဲ့၊ ကံဘွဲ့က အလယ်တန်းလူ၊ အားလုံးက ရန်ကုန်က ဒိုင်ကို ဝိုင်း ကြည့်နေကြတယ်။ လူလေးထောင်ကျော်ရှိတဲ့ ကွင်းက ငြိမ်လို့ ...။ ဦးဇော် ...

ဘာလုပ်မလဲ ... ကျွန်တော်လည်း ရင်တွေ ခုန်နေမိတယ်။

ဦးဇော်က ဆရာတော့်ကို ကျောပေးပြီး အနီကတ်ကို ထောင်ပြလိုက်တော့ အော်သံကြီး တစ်ခဲနက် ထွက်လာတယ်။ ဆရာတော်ကတော့ သင်္ကန်းတောင် ပြန်မရုံတော့ပါဘူး။ ကံဘွဲ့က တစ်ဂိုးရှုံး၊ တစ်ယောက်ထွက် မဟုတ်လား။

ဒီလိုနဲ့ ပွဲပြန်စတော့ ၁၀ ယောက်ပဲ ရှိတော့တဲ့ ကံဘွဲ့ဟာ အံ့ဩဖို့ ကောင်းလောက်အောင် အကွက် ပြန်စေ့လာတယ်။ တစ်ဂိုးလည်းနိုင်၊ တစ်ယောက်လည်း သာနေတဲ့လေးစုက နည်းနည်းကလေး အပေါ့မှာ တစ်ချက် တက်ဖိလိုက်တဲ့ ကံဘွဲ့က အဝေးကနေ မထင်မှတ်ဘဲ အုန်းခနဲ ကန်ချလိုက်တာ ဘောလုံးက ပိုက်ထဲ လုံးခနဲပေါ့။

အော်လိုက်ဟစ်လိုက် ပုံကတော့ မပြောနဲ့တော့၊ ဝမ်းသာအားရ ထခုန်တဲ့ ဆရာတော်ရဲ့ ပေါင်ပေါ်က မိုက်ကရိုဖုန်း ပြုတ်ကျတယ်။ ပြီးတော့ ရှေ့က အမ်ပလီဖိုင်ယာကိုလည်း ကန်မိလို့ စင်ပေါ်က ပြုတ်ကျလို့ အောက် ကံဘွဲ့သားတစ်ယောက် ခေါင်းကိုထိတာ ... ခေါင်းကို ပေါက်ရော ...။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီကံဘွဲ့သားက နာလို့ မအော်တဲ့အပြင် ခေါင်းပေါက်တဲ့ နေရာကို လက်ကလေးနဲ့အုပ်ရင်း ... သွေးအရွှဲသားနဲ့ ကလို့ခင်ဗျ။ ဖီဖာအဖွဲ့ချုပ်ကို မြင်စေချင်တယ်ဗျာ။ မိန်းမတွေကလည်း ကကြတာပါပဲ။

ပွဲဆက်ကန်တော့ လေးစုက တစ်ယောက်အသာအားနဲ့ ဖိပေမဲ့ အနိုင်ကနေ သရေဖြစ်သွားလို့ မွန်ပြီး လောနေတာနဲ့ အရာမရောက်ဘူးခင်ဗျ။ ကံဘွဲ့ကတော့ အကုန်ဆင်း အကုန်တက်နဲ့ ပြန်ဖောက်ပါတယ်။ ဒုတိယပိုင်း ပြီးဖို့က မိနစ်ပိုင်းပဲ လိုတော့တာပါ။

အဲဒီမှာ ကံဘွဲ့အသင်းက ၁၀ ယောက်စလုံးတက်ဖိလို့ လေးစုအသင်းရဲ့ ဂိုးရှေ့ ပယ်နုတီဧရိယာထဲမှာ ဘောလုံးက ဟိုလူနဲ့ထိပြန်ထွက်၊ အနားမှာလည်

နေ၊ ပြေးကန်၊ ကောင်းကောင်း မထိ၊ ဂိုးရှေ့က ကန်ထုတ်၊ ထိပြီး ပြန်
ရောက်၊ ဂိုးလီဗာလည်း ... အတင်းဝင်ကန် ... ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ လေးစု
ဘက်က ရမ်းကန်တဲ့ ဘောလုံးက ဒိုင်လူကြီးဦးဇော်ရဲ့ လက်နဲ့ တိတိကျကျ
ကြီးကို ထိတာ တစ်ကွင်းလုံး မြင်ကြပါတယ်။

လူတွေကဝိုင်းပြီး တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အော်ရင်း ကံဘွဲ့ဘက်က လူ
တွေက ပယ်နယ်တီလို့ အော်တယ်။ လေးစုဘက်က သူတို့နဲ့ထိတာ မဟုတ်
ဘူးလို့ ငြင်းတယ်။ ပွဲပြီးဖို့က စက္ကန့်လေးဆယ်လောက်ပဲ လိုတော့တာဆို
တော့ ပယ်နယ်တီကန်ရရင် ကံဘွဲ့က နိုင်ဖို့များတယ်။ မကန်ရလို့ အချိန်ပို
ကစားရရင် တစ်ယောက်သာတဲ့ လေးစုက နိုင်မယ်။

"ဒိုင်လက်နဲ့ထိတာ ငါတို့နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲကွ"

"ဘယ်သူ့လက်နဲ့ထိထိ၊ စည်းထဲမှာဆို ပယ်နယ်တီပဲ"

"မပေးဘူးကွာ ..."

"ဟေ့ကောင် ... မင်းက ဘယ်လောက် သတ္တိရှိလို့လဲ"

ကွင်းထဲမှာ ရင်ဘတ်ချင်းကပ်ကြတော့ အပြင်မှာ နပန်းလုံးကုန်ကြပြီ။ ထို
အချိန်တွင် လော်စပီကာမှ ဆရာတော့်အသံကို ကြားရသည်။

"အားလုံးတိတ်၊ ဒီကိစ္စ ... ငါရှင်းမယ် ကဲ ... ဒိုင်လူကြီး စင်ပေါ်လာခဲ့"

အားလုံးငြိမ်ပြီး ဒိုင်လူကြီးကို ကြည့်နေကြပါတယ်။ ကမ္ဘာ့ဖလားတွေ၊
FA CUP၊ ပရီးမီးယားလိဂ်၊ ဥရောပဖလား၊ ကိုပါဖလား၊ အာရှဖလား၊ မာဒေး
ကား ဘယ်ပွဲမှာ ဒါမျိုးဖြစ်ဖူးလဲ ... ကျွန်တော်စဉ်းစားတယ်။ ကျွန်တော် သိ
သလောက် မကြားဖူးဘူး၊ မကြုံဖူးဘူး။

"ဘောလုံးက ဒကာကြီးလက်နဲ့ ထိတာ မှန်သလား"

"တင်ပျံ့ဘုရား"

"ပယ်နုတီစည်းထဲမှာ ဟုတ်သလား"

"တင်ပဲ့ဘုရား"

"အဲဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

ဦးဇော်လည်း ဘာပြောရမှန်းမသိ၊ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမှန်း မသိ ဖြစ်နေပုံရတယ်။ ဇက်ကို ကုတ်လိုက် ... ဟိုဒီကြည့်လိုက်နဲ့။

"အချိန်က ဘယ်လောက်လိုသလဲ"

"စ ... စ ... စက္ကန့်ပိုင်းပါ ဘုရား"

"ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်မလဲလို့ ဦးဇင်းမေးနေတယ်"

"ဒိုင်လူကြီး ... ဘော ပါဘုရား"

"ဟေ့ ... ဘာလဲကွ၊ ဒိုင်လူကြီးဘောဆိုတာ ..."

"တပည့်တော်က ဘောလုံးကို လက်နဲ့ကိုင်ပြီး ဟိုဘက်တစ်ယောက်နဲ့ ဒီဘက်တစ်ယောက် အလယ်ကို လွှတ်ချရတာပါဘုရား"

"ဟဲ့ ... ဒါက အပြင်မှာမှ မဟုတ်လား"

"အခုက ပယ်နုတီ စည်းထဲမှာပဲ၊ ပွဲပြီးဖို့ကလည်း စက္ကန့်ပိုင်းပဲလိုတာ ... ဘယ်လိုလုပ် ဆုံးဖြတ်မလဲ"

ဦးဇော် ဘာပြောရမယ်မှန်း မသိ။ ပထမ ပရိသတ်က ငြိမ်နေသည်။ ခဏကြာတော့ ဆူညံလာပြီး ဒိုင်လူကြီးကို ထုတ်ပေး ... အော်လာကြတော့ ခက်ကုန်ပြီခင်ဗျ။ ဦးဇော်မျက်နှာလည်း ပျက်နေပြီ။ ဆရာတော်ကလည်း ... ခေါင်းကိုခါလိုက်၊ ကုတ်လိုက် ... အံ့ကိုကြိတ်လိုက်၊ မိုက်ခွက်အနားနှုတ်ခမ်းတွေလိုက်၊ ပြန်ခွာလိုက်နဲ့ အခက်ကြုံနေပုံ ရပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ခဏနေတော့ ဆရာတော့် အသံကို ကြားရမည်တယ်။

"ကဲ အားလုံးငြိမ်၊ ဒီဒိုင်က ရန်ကုန်ကနေ ငါကိုယ်တိုင် အခေါ်လွှတ်ထားတာပဲ၊ ပွဲစဉ်တစ်လျှောက်လုံး သူဆုံးဖြတ်တာလည်း သမာသမတ် ရှိတယ်ဆိုတာ လက်ခံသလား"

"လက်ခံပါတယ်"

လူတွေက တစ်ခဲနက် အော်ကြပါတယ်။

"ကောင်းပြီ၊ ဒီတော့ အခုပြဿနာကို ငါဆုံးဖြတ်မယ် နာခံကြမလား"

အောက်က လူတွေ ခဏတိတ်နေတယ်။ ပြီးတော့မှ ကံဘွဲ့ဘက်က လက်ခံပါမယ်လို့ အော်တယ်၊ လေသံက ခုနကလို မမာဘူး။ ဆရာတော်က သိတယ်။

"ဟေ့ ... တရားမျှမျှ ဆုံးဖြတ်မှာကွ၊ လက်ခံမလား၊ မခံဘူးလား"

"ခံပါ့မယ်"

ဒီတော့မှ ဆရာတော်က ခေါင်းကိုညိတ်ပြီး ...

"ဒီဒိုင်ကို ရန်ကုန်က ငါခေါ်တာ၊ ဒီပွဲကို ငါအမိန့်နဲ့စီစဉ်တာ၊ ဒိုင်မှာ ဒိုင်လူကြီးဘောဆိုတာ ရှိရင် စီစဉ်တဲ့ ငါ့မှာလည်း စီစဉ်သူဘော ရှိတယ်။ ဒီတော့ ... ကံဘွဲ့ဘက်က ငါက ပယ်နယ်တိကန်မယ်၊ ဒိုင်က လေးစုဘက်က ဖမ်း၊ အဲဒါ ငါ့ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ"

ဂိုးနေရာ တစ်ခုစာသာ မြေလွှတ်ရှိပြီး ဘောလုံးကွင်းထဲမှာ လူတွေကျပ်ညပ် နေကြတာများ မြင်လို့ မကောင်းဘူးဗျာ။ ဆရာတော်က သင်းပိုင်ကို မချွတ်ဘဲ ဧကသီကို အသာမပြီး ကန်သွင်းလိုက်တာ "ဂိုး" ဆိုတဲ့ အသံကြီးကို ခြောက်ရွာစလုံးက ကြားရတယ်ဆိုပဲ။

ကျွန်တော်တို့ ပြန်ခါနီးတော့ ဆရာတော်က ...

"နှစ်ဖက်လူတွေ မကျိုးမကန်း မသေမပျောက်ဖို့အရေး ရဟန်းသိက္ခာကို

ပေးလိုက်ရပြီမို့၊ သံဝေဂနဲ့ ကျောင်းထိုင်စွန့်လို့ တောဝင်တော့မယ် ဒကာတို့"
ဟု မိန့်ပြီး ...

ဦးဇော်ထူးကတော့ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ပြီးနောက် တစ်သက်လုံး ဘုန်းကြီး
ဝတ်သွားသတဲ့။ ကဲ ... မှတ်ကြရောဗျာ ...။

၁၄၊ ဇူလိုင်၊ ၂၀၀၇။
